መጽሐፈ መክብብ (Ecclesiastes)

ምዕራፍ 1።

1፤ በኢያሩሳሌምየነገሠየሰባኪውየዳዊት ልጅ ቃል።

2፤ ሰባኪው። ከንቱ፥ ከንቱ፥ የከንቱ ከንቱ ሁሉ ከንቱ ነውይላል።

3፤ ከፀሐይ በታች በሚከናወንት ደካምሁሉ የሰውትርፉ ምንድር ነው?

4፤ ትወልድ ይሄዳል፥ ትወልድምይመጣል፤ ምድር ግን ለዘላለምነው።

5፤ ፀሐይ ትወጣለች፥ ፀሐይምትገባለች፥ ወደምትወጣበትምስፍራ ትቸኵላለች።

6፤ ነፋስ ወደ ደቡብ ይሄዳል፥ ወደ ሰሜንምይዞራል፤ ዘወትር በዙረቱ ይዞራል፥ ነፋስምበዙረቱ ደግሞ ይመለሳል።

7፤ ፈሳሾች ሁሉ ወደ ባሕር ይሄዳሉ፥ ባሕሩ ግን አይሞላም፤ ፈሳሾች ወደሚሄዱበት ስፍራ እንደገና ወደዚያ ይመለሳሉ።

8፤ ነገር ሁሉ ያደክማል ሰውይናገረውዘንድ አይችልም፤ ዓይን ከማየት አይጠገብም፥ ጆሮምከመስማት አይሞላም።

9፤ የሆነ ውነገር እርሱ የሚሆን ነው፥ የተደረገውምነገር እርሱ የሚደረግ ነው፤ ከፀሐይምበታች አዲስ ነገር የለም።

10፤ ማንም። እነሆ፥ ይህ ነገር አዲስ ነውይል ዘንድ ይችላልን? እርሱ ከእኛ በፊት በነበሩት ዘመናት ተደርጎአል።

11፤ ለፊተኞቹ ነገሮች መታሰቢያ የላቸውም፤ ከኋለኞቹምነገሮች ከእነርሱ በኋላ በሚሆኑት ሰዎች ዘንድ መታሰቢያ አይገኝላቸውም።

12፤ እኔ ሰባኪውበእስራኤል ላይ በኢያሩሳሌምንጉሥነበርሁ።

13፤ ከሰሜይምበታች የተደረገውን ሁሉ በጥበብእፈልግና እመረምር ዘንድ ልቤን አተጋሁ፤ እግዚአብሔር ይደክማት ዘንድ ይህችን ለሰውልጆች የሰጠከፉ ጥረት ናት።

14፤ ከፀሐይ በታች የተሠራውን ሥራ ሁሉ አየሁ፤ እነሆም፥ ሁሉ ከንቱ ነው፥ ነፋስንምእንደ መከተል ነው።

15፤ ጠማማይቀና ዘንድ አይችልም፤ ጉደለምይቈጠር ዘንድ አይችልም።

16፤ እኔ በልቤ። እነሆ፥ ከእኔ አስቀድመውበኢያሩሳሌምላይ ከነበሩት ሁሉ ይልቅ ጥበብን አብዝቼ ጨምሬሁ፤ ልቤምብዙ ጥበብንና እወቀትን ተመለከተ ብዬ ተናገርሁ።

17፤ ጥበብንና ዕብደትን ሞኝነ ትንምአወቅ ዘንድ ልቤን ሰጠሁ፤ ይህምደግሞነ ፋስን እንደ ማከተል እንደ ሆነ አስተዋልሁ።

18፤ በጥበብ መበዛት ትካዜ ይበዛልና፤ እውቀትንምየ ሚጨምር ኀዘንን ይጨምራልና።

ምዕራፍ 2።

1፤ እኔ በልቤ። ና በደስታምእፈትንሃለሁ፥ መልካምንምቅማኝ አልሁ፤ ይህምደግሞእነ ሆ ከንቱ ነበረ።

2፤ ሳቅን። ዕብድ ነህ፤ ደስታንም፡ ምን ታደርጋለህ? አልሁት።

3፤ የሰውልጆች በሕይወታቸውዘመ ሁሉ ከፀሐይ በታች ሊሥሩት መልካምነ ገር ምን እንደ ሆነ እስካይ ድረስ ልቤ በጥበብ እየ መራኝ፥ ሰውነ ቴን በወይን ጠጅ ደስ ለማ ሰኘት ስንፍናንምለመያዝ በልቤ ሚመርሁ።

4፤ ትልቅ ሥራን ሠራሁ፥ ቤቶችንምአደረግሁ፥ ወይንምተከልሁ፤

5፤ አትክልትንና ገነ ትን አደረግሁ፥ ልዩ ልዩ ፍሬ ያለባቸውንምዛፎች ተከልሁባቸው፤

6፤ በዳር የ ተተከሉትን ዛፎች አጠጣበት ዘንድ የ ውኃ ማጠራቀሚያ አደረግሁ።

7፤ ወንዶችንና ሴቶችን ባሪያዎች ገዛሁ፥ የ ቤት ወልድ ባሪያዎችምነ በሩኝ፤ ከእኔ አስቀድመውበኢያ ሩሳሌም ከነ በሩት ሁሉ ይልቅ ብዙ ከብቶችና መንጋዎች ነ በሩኝ።

8፤ ብርንና ወርቅን የ ከበረውንምየ ነገ ሥታትና የ አወራጆችን መዘገ ብሰበሰብሁ፤ አዝሜዎችንና አርሆዎችን የ ሰዎች ልጆችንምተድላ እጅግ የ በዙ ሴቶችንምአከማቸሁ።

9፤ ታላቅምሆንሁ፥ ከእኔ ምአስቀድመውበኢያ ሩሳሌምከነ በሩት ሁሉ ይልቅ ከበርሁ፤ ደግምምጥበቤ ከእኔ ጋር ጸንታ ቀረች።

10፤ ዓይኖቼንምከፈለጉት ሁሉ አልከለከልኋቸውም፤ ልቤምበደካሜሁሉ ደስ ይለውነ በርና ልቤን ከደስታ ሁሉ አላራቅሁትምከደካሜምሁሉ ይህ እድል ፈንታዬ ሆነ ።

11፤ እጄ የ ሠራቻቸን ሥራዬን ሁሉ የ ደከምህብትንምድካሜ ሁሉ ተመለከትሁ፤ እነ ሆ፥ ሁሉ ከንቱ ነ ፋስንም እንደ ማከተል ነ በር፥ ከፀሐይ በታችምትርፍ አልነ በረም።

12፤ እኔ ምጥበብን ዕብደትንና ስንፍናን አይ ዘንድ ተመለከትሁ፤ በፊት ከተደረገ ውበቀር፥ ከንጉሥበኋላ የ ሚመጣውሰውምን ያደርጋል?

13፤ እኔ ምብርሃን ከጨለማእንደሚልጥ እንዲሁ ጥበብ ከስንፍና እንዲበልጥ አየ ሁ።

14፤ የ ጠቢብ ዓይኖች በራሱ ላይ ናቸው፥ ሰነ ፍ ግን በጨለማይሄዳል፤ ደግሞለሁለቱ ሚደርሻቸውአንድ እንደ ሆነ አስተዋልሁ።

15፤ እኔ ምበልቤ። ለሰነ ፍ የ ሚደርሰውለእኔ ምይደርሳል፤ ለምን እጅግ ጠቢብ ሆንሁ? አልሁ። የ ዚያን ጊዜም በልቤ። ይህ ደግሞከንቱ ነ ውአልሁ።

16፤ በሚመጣውዘመን ነገር ሁሉየተረሳ ይሆናልና ለዘላለምየሚሆን የጠቢብና የሰነፍ መታሰቢያ አይገኝምና። አዬ ጉድ! ጠቢብ ከሰነፍ ጋር እንደሕት ይሞታል!

17፤ ከፀሐይምበታች የተሠራውሥራ ሁሉ ከብዶብኛልና ሕይወትን ጠላሁ፤ ሁሉምከንቱ ነፋስንምእንደ መከተል ነው።

18፤ ከእኔ በኋላ ለሚመጣውሰውአተወዋለሁና ከፀሐይ በታች የደከምህብትን ሁሉ ጠላሁት።

19፤ ጠቢብ ወይምሰነፍ እንዲሆን የሚያውቅ ሰውማን ነው? ከፀሐይ በታች በደከምህብትና ጠቢብ በሆንሀብት በደካሜሁሉ ላይ ጌታ ይሆንበታል፤ ይህምደግሞከንቱ ነው።

20፤ እኔ ምተመልሼ ልቤን ከፀሐይ በታች በደከምህብት ደካምሁሉ ተስፋ አስቈረጥሁት።

21፤ ሰውበጥበብና በእውቀት በብልሃትምከደከመበኋላ ለሌላ ላልደከማበት ሰውያወርሰዋልና፤ ይህምደግሞ ከንቱ ትልቅምመከራ ነው።

22፤ ከፀሐይ በታች በደከማበት ደካምሁሉና በልቡአሳብየሰውጥቅምምንድር ነው?

23፤ ዘመኑ ሁሉ ኀዘን፥ ጥረትምትካዜ ነው፤ ልቡምበሌሊት አይተኛም፤ ይህምደግሞከንቱ ነው።

24፤ ለሰውከሚበላና ከሚጠጣበድካሙምደስ ከሚለውበቀር የሚሻለውነገር የለም፤ ይህምደግሞ ከእግዚአብሔር እጅእንደ ተሰጠአየሁ።

25፤ ያለ እርሱፈቃድየበላ ደስ ብሎትምተድላን የቀማ ማን ነው?

26፤ እርሱምደስ ለሚያሰኘውሰውጥበብንና እውቀትን ደስታንምይሰጠዋል፤ ለኃጢአተኛ ግን እግዚአብሔርን ደስ ለሚያሰኘውሰውይሰጥ ዘንድእንዲሰበስብና እንዲያከማች ጥረትን ይሰጠዋል። ይህምደግሞከንቱ ነፋስንምእንደ መከተል ነው።

ምዕራፍ 3።

1፤ ለሁሉ ዘመን አለው፥ ከሰማይ በታችምለሆነ ነገር ሁሉ ጊዜ አለው።

2፤ ለመወለድ ጊዜ አለው፥ ለመሞትምጊዜ አለው፤ ለመትከል ጊዜ አለው፥ የተተከለውንምለመንቀል ጊዜ አለው፤

3፤ ለመግደል ጊዜ አለው፥ ለሚፈወስምጊዜ አለው፤ ለማፍረስ ጊዜ አለው፥ ለማሠራትምጊዜ አለው፤

4፤ ለሚልቀስ ጊዜ አለው፥ ለመሳቅምጊዜ አለው፤ ዋይ ለማለት ጊዜ አለው፥ ለመዘፈንምጊዜ አለው፤

5፤ ድንጋይን ለመጣል ጊዜ አለው፥ ድንጋይንምለማሰባሰብ ጊዜ አለው፤ ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው፥ ከመተቃቀፍም ለመራቅ ጊዜ አለው፤

6፤ ለሚፈለግ ጊዜ አለው፥ ለማጥፋትምጊዜ አለው፤ ለማጠቅ ጊዜ አለው፥ ለመጣልምጊዜ አለው፤

7፤ ለመቅደድ ጊዜ አለው፥ ለማሰፋትምጊዜ አለው፤ ዝምለማለት ጊዜ አለው፥ ለመናገርምጊዜ አለው፤

8፤ ለመወደድ ጊዜ አለው፥ ለመጥላትምጊዜ አለው፤ ለጦርነት ጊዜ አለው፥ ለሰላምምጊዜ አለው።

9፤ ለሠራተኛ የደካመትርፍ ምንድር ነው?

10፤ እግዚአብሔር ለሰውልጆች ይደክማት ዘንድ የሰጣቸውን ጥረት አይቻለሁ።

11፤ ነገርን ሁሉ በጊዜውውብ አድርጎ ሠራው፤ እግዚአብሔርምከጥንት ጀምሮ እስከ ፍጻሜድረስ የሠራውን ሥራ ሰውሞ ምሮ እንዳያገኝ ዘላለምን ትን በልቡሰጠው።

12፤ ሰውደስ ከሚለውና በሕይወቱ ሳለ መልካምን ነገር ከማደርግ በቀር መልካምነገር እንደሌለ አወቅሁ።

13፤ ደግሞምሰውሁሉ ይበላና ይጠጣዘንድ በደካማምሁሉ ደስ ይለውዘንድ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው።

14፤ እግዚአብሔር ያደረገውሁሉ ለዘላለምእንዲኖር አወቅሁ፤ ለጨመርበት ወይምከእርሱ ሊጐድል አይቻልም፤ እግዚአብሔርምበፊቱ ይፈሩ ዘንድ አደረገ።

15፤ አሁን ያለውበፊት ነበረ፥ የሚሆነ ውምበፊት ሆኖ ነበር፤ እግዚአብሔርምያለፈውን መልሶ ይሻዋል።

16፤ ደግሞምከፀሐይ በታች በፍርድ ስፍራ ኃጢኣት፥ በጽድቅምስፍራ ኃጢኣት እንዳለ አየሁ።

17፤ እኔ ምበልቤ። በዚያ ለነገር ሁሉና ለሥራ ሁሉ ጊዜ አለውና በጻድቅና በኃጢኣተኛ ላይ እግዚአብሔር ይፈርዳል አልሁ።

18፤ እኔ በልቤ ስለ ሰውልጆች። እንደ እንስሳ መሆናቸውን እንዲያዩ እግዚአብሔር ይፈትናቸዋል አልሁ።

19፤ የሰውልጆችና የእንስሳ እድል ፈንታ አንድነው፤ ድርሻቸውምትክክል ነው፤ አንዱእንደሚሞት ሌላውም እንዲሁ ይሞታል፤ የሁሉምእስትንፋስ አንድ ነው፤ ሁሉምከንቱ ነውና ሰውከእንስሳ ብልጫየለውም።

20፤ ሁሉ ወደ አንድ ቦታ ይሄዳል፤ ሁሉ ከአፈር ነውሁሉምወደ አፈር ይመለሳል።

21፤ የሰውልጆች ነፍስ ወደ ላይ እንደምትወጣየእንስሳምነፍስ ወደ ታች ወደ ምድር እንደምትወርድ የሚያውቅ ማን ነው?

22፤ ያምእድል ፈንታውነውና ሰውበሥራውደስ ከሚለውበቀር ሌላ መልካምነገር እንደሌለውአየሁ፤ ከእርሱ በኋላስ የሚሆነውን ያይ ዘንድ የሚመጣውማን ነው?

ምዕራፍ 4።

1፤ እኔ ምተመለስሁ፥ ከፀሐይ በታችምየሚደረገውን ግፍ ሁሉ አየሁ፤ እነሆም፥ የተገፉት ሰዎች እንባ ነበረ፤ የሚጽናናቸውምአልነበረም፤ በሚጨአቸውምእጅ ኃይል ነበረ፥ እነርሱን ግን የሚጽናናቸውአልነበረም።

2፤ እኔ ምእስከ ዛሬ በሕይወት ካሉት ይልቅ በቀድሞዘመን የሞቱትን አመሰገንሁ፤

3፤ ከእነዚህምከሁለቱ ይልቅ ገና ያልተወለደውከፀሐይምበታች የሚደረገውን ግፍ ያላየ ውይሻላል።

4፤ ደግሞምየሰወን ድካምና የብልሃት ሥራወን ሁሉ ተመለከትሁ፥ በባልንጀራወምዘንድ ቅንዓት እንዲያስነሣ አየሁ፤ ይህምደግሞከንቱ ነፋስንምእንደ መከተል ነው።

5፤ ሰነፍ እጆቹን ኮርትሞይቀመጣል፤ የገዛ ሥጋወንምይበላል።

6፤ በደካምና ነፋስን በመከተል ከሁለት እጅ ሙሉ ይልቅ አንድ እጅ ሙሉ በዕረፍት ይሻላል።

7፤ እኔምተመለስሁ፥ ከፀሐይ በታችምከንቱን ነገር አየሁ።

8፤ አንድ ሰውብቻወን አለ፥ ሁለተኛምየለወምልጅምሆነ ወንድምየለወም፤ ለደካመግን ሜጨረሻ የለወም፥ ዓይኖቹምከባለጠግነት አይጠግበም። ለማን እደክማለሁ፥ ሰወነ ቴንስ መልካመን ነገር ለምን እነፍጋታለሁ? ይላል። ይህምደግሞከንቱ ነገር ክፉምጥረት ነው።

9፤ ደካማቹውመልካምዋጋ አለወና አንድ ብቻ ከመሆን ሁለት ማሆን ይሻላል።

10፤ ቢወድቁ አንዱ ሁለተኛወን ያነሣዋልና፤ አንዱ ብቻወን ሆኖ በወደቀ ጊዜ ግን የሜያነሣው ሁለተኛ የለወምና ወዮለት።

11፤ ሁለቱምበአንድነት ቢተኙ ይሞቃቸዋል፤ አንድ ብቻወን ግን እንዴት ይሞቀዋል?

12፤ አንዳምአንዱን ቢያሸንፍ ሁለቱ በፊቱ ይቆማሉ፤ በሦስትምየተገመደ ገመድ ፈጥኖ አይበጠስምም።

13፤ ድህና ጠቢብ ብላቴና ተግሣጽን መቀበል ከእንግዲህ ወዲህ ከሜያወቅ ከሰነፍ ሽማግሌንጉሥይሻላል።

14፤ ምንምበመንግሥቱ አገር ደግሞችግረኛ ሆኖ ቢወለድ፥ ከግዞቱ ቤት ወደ መንግሥት ወጥቶአልና።

15፤ ከፀሐይ በታች የሜሄዱትን ሕያዋን ሁሉ በእርሱ ፋንታ ከሚ ሣውከሌላውን በዝ ጋር ሆነ ውአየሁ።

16፤ ከእርሱ በፊት የተገዙለት ሕዝብ ሁሉ አይቁጠሩም፤ በኋላ የሚሞቹት ግን በእርሱ ደስ አይላቸወምም። ይህም ደግሞከንቱ ነፋስንምእንደ መከተል ነው።

ምዕራፍ 5።

1፤ ወደ እግዚአብሔር ቤት በገባህ ጊዜ እግርህን ጠበቅ፤ ለመስማት መቅረብ ከሰነፎች መሥዋዕት ይበልጣልና፤ እነርሱምክፉ እንዲያደርጉ አያወቁምና።

2፤ እግዚአብሔር በሰማይ፥ አንተምበምድር ነህና በአፍህ አትፍጠን፥ በእግዚአብሔርምፊት ቃልን ይናገር ዘንድ ልብህ አይቸኩል፤ ስለዚህምቃልህ ጥቂት ትሁን።

3፤ ሕልምበሥራ ብዛት ይታያል፤ እንዲሁምየሰነፍ ድምፅ በቃሉ ብዛት ይሰማል።

4፤ ሰነፎች ደስ አያሰኙትምና ለእግዚአብሔር ስእለት በተሳልህ ጊዜ ትፈጽመውዘንድ አትዘግይ፤ የተሳልኸውን ፈጽመው።

5፤ ተስለህ የማትፈጽምብትሆን ባትሳል ይሻላል።

6፤ ሥጋህን በኃጢኣት እንዳያስተውለአፍህ አርነት አትስጥ፥ በሚልአክምፊት። ስሕተት ነበረ አትበል፤ እግዚአብሔር በቃልህ ይቈጣዘንድየእጅህንምሥራ ያጠፉ ዘንድስለምን ትሻለህ?

7፤ ብዙ ሕልምባለበት ዘንድ፥ እንዲሁምደግሞብዙ ቃል ባለበት ስፍራ በዚያ ብዙ ከንቱ ነገር አለ፤ አንተ ግን እግዚአብሔርን ፍራ።

8፤ ከፍ ካለውበላይ ከፍ ያለ ይመላከታልና፥ ከእነርሱምበላይ ደግሞሌሎች ከፍ ይላሉና በአገሩ ደሆች ሲገፉ፥ ፍርድና ጽድቅምሲነ ጠቅ ባየህ ጊዜ በዚህ ነገር አታድንቅ።

9፤ በጠቅላላውግን የአገሩ ጥቅምእርሻን የሚወድድ ንጉሥቢኖር ነው።

10፤ ብርን የሚወድድ ሰውብርን አይጠግብም፤ ባለጠግነት ትንምየሚወድድ ትርፉን አይጠግብም፤ ይህምደግሞ ከንቱ ነው።

11፤ ሀብት ሲበዛ የሚሉት ይበዛሉ፤ ሀብቱን በዓይኑ ብቻ ከማየት በቀር ለባለቤቱ ምን ይጠቅመዋል?

12፤ እጅግ ወይምጥቂት ቢበላ የሠራተኛ እንቅልፍ ጣዕሜነ ውየ ባለጠጋ ጥጋብ ግን እንቅልፍን ይከለክለዋል።

13፤ ከፀሐይ በታች የሚያሳዝን ክፉ ነገር አየሁ፤ ለሣጥራውበባለቤቱ ዘንድየተቈጠበች ባለጠግነት ናት።

14፤ ያችምባለጠግነት በክፉ ነገር ትጠፉለች፤ ልጅንምቢወልድ በእጁ ምንምየለውም።

15፤ ከእናቱ ሆድ ራቁቱን እንደ ወጣእንዲሁ እንደ መጣውይመለሳል፤ ከጥረቱምበእጁ ሊወስድየሚችለውን ምንምአያገኝም።

16፤ ይህምደግሞየሚያሳዝን ክፉ ነገር ነው፤ እንደ መጣእንዲሁ ይሄዳል፤ ደካማምለነፋስ ከሆነ ጥቅሙ ምንድር ነው?

17፤ ዘመኑን ሁሉ በጨለማበኀዘን በብስጫት በደዌና በቀጣነው።

18፤ እነሆ፥ እኔ ያየሁት መልካምና የተዋበ ነገር ሰውእግዚአብሔር በሰጠውበሕይወቱ ዘመን ሁሉ ይበላና ይጠጣዘንድ፥ ከፀሐይ በታችምበሚከማች ደካምሁሉ ደስ ይለውዘንድ ነው፤ ይህ እድል ፈንታውነው።

19፤ እግዚአብሔር ለሰውሁሉ ባለጠግነት ትንና ሀብትን ሰጠው፥ ከእርስዋምይበላና እድል ፈንታውን ይወስድ ዘንድ በደካማምደስ ይለውዘንድ ሥልጣኑ፤ ይህ የእግዚአብሔር ስጦታ ነው።

20፤ እግዚአብሔር በልቡደስታን ስለ ሰጠውእርሱ የሕይወቱን ዘመን እጅግ አያስብም።

ምዕራፍ 6።

1፤ ከፀሐይ በታች ያየሁት ክፉ ነገር አለ፥ እርሱምበሰውላይ እጅግ የከበደ ነው።

2፤ እግዚአብሔር ለሰውሀብትንና ጥሪትን ክብርንምሰጠው፥ ከወደደውምሁሉ ለነፍሱ አልጐደለውም፤ ነገር ግን ሌላ ሰውይበላዋል እንጂ ከእርሱ ይበላ ዘንድእግዚአብሔር አላሠለጠነውም፤ ይህምከንቱና ክፉ ደዌ ነው።

3፤ ሰውመኖ ልጅች ቢወልድ እጅግ ዘመን ምበሕይወት ቢኖር ዕድሜውም እጅግ ዓመት ቢሆን ፥ ነ ፍሱም መልካምን ባትጠግብ መቃበርን ምባያገኝ ፥ እኔ ስለ እርሱ። ከእርሱ ይልቅ ጫጋፍ ይሻላል አልሁ።

4፤ በከንቱ መጥቶአል በጨለማይሄዳል ስሙም በጨለማይሸፈናል፤

5፤ ደግሞም ፀሐይን አላየ ወም አላወቀውም ም፤ ለዚህም ከዚያ ይልቅ ዕረፍት አለው።

6፤ ሺህ ዓመት ሁለት ጊዜ በሕይወት ቢኖር መልካምን ምባያይ ፥ ሁሉ ወደ አንድ ስፍራ የሚሄድ አይደለምን?

7፤ የሰውድካም ሁሉ ለአፉ ነ ው ፥ ነ ፍሱ ግን አትጠግብም።

8፤ ከሰነ ፍ ይልቅ ለጥበበኛ ጥቅም ምንድር ነ ው? በሕያዋን ፊትስ መሄድ ለሚያውቅ ለድህ ጥቅመምንድር ነ ው?

9፤ በዓይን ሚ ት በነ ፍስ ከመቅበዝበዝ ይሻላል፤ ይህም ደግሞ ከንቱ ነ ፋስን ምእንደ መከተል ነ ው።

10፤ የ ሆነ ውስመአስቀድሞ ተጠራ ፥ ሰውም እንደ ሆነ ታውቀ ፤ ከእርሱ ከሚረታውጋር ይፋረድ ዘንድ አይችልም።

11፤ ከንቱን የሚያበዛ ብዙ ነ ገር አለና ለሰውጥቅመምንድር ነ ው?

12፤ ሰውበከንቱ ወራቱ ቀኖርና እንደ ጥላ በሚሳልፈውዘመኑ በሕይወቱ ሳለ ለሰውየ ሚሆለውን የ ሚያወቅ ማ ው? ወይስ ለሰውከፀሐይ በታች ከእርሱ በኋላ የ ሚሆነ ውን ማን ይነ ግረዋል?

ም ዕራፍ 7።

1፤ ከመልካምሽቱ መልካምስም ፥ ከመወለድ ቀንም የ ሞት ቀን ይሻላል።

2፤ ወደ ግብ ዣቤት ከመሄድ ወደ ልቅሶ ቤት መሄድ ይሻላል፤ እርሱ የ ሰውሁሉ ፍጻሜነ ውና ፥ ሕያውም የ ሆነ በልቡ ያኖረዋልና።

3፤ ከሳቅ ኀዘን ይሻላል ፥ ከፊት ኀዘን የ ተነ ሣ ልብ ደስ ይሰኛልና።

4፤ የ ጠቢባን ልብ በልቅሶ ቤት ነ ው፤ የ ሰነ ፎች ልብ ግን በደስታ ቤት ነ ው።

5፤ ሰውየ ሰነ ፎችን ዜማከሚሰማይልቅ የ ጠቢባንን ተግሣጽ መስማት ይሻለዋል።

6፤ ከደስት በታች እንደሚቃጠል እሾህ ድምፅ የ ሰነ ፍ ሳቅ እንዲሁ ነ ው፤ ይህም ደግሞ ከንቱ ነ ው።

7፤ ግፍ ጠቢቡን ያሳብደዋል፤ ጉቦ ም ልቡን ያጠፋዋል።

8፤ የ ነ ገር ፍጻሜ ከመጀመሪያ ውይሻላል፤ ታጋሽ ም ከትዕቢተኛ ይሻላል።

9፤ በነ ፍስህ ለቀጣችኩል አትሁን ቀጣበሰነ ፍ ብዙት ያርፋልና።

10፤ ከዚህ ዘመን ይልቅ ያለፈውዘመን ለምን ተሻለ? ብለህ አትናገር፤ የዚህን ነገር በጥበብ አትጠይቅምና።

11፤ ጥበብ ከርስት ጋር ሚልካምነው፤ ፀሐይንምለሚዩ ሰዎች ትርፍን ይሰጣል።

12፤ የጥበብ ጥላ እንደ ገንዘብ ጥላ ናትና፤ የእውቀትምብልጫዋ ጥበብ ገንዘብ ላደረጋት ሕይወትን እንድትሰጥ ነው።

13፤ የእግዚአብሔርን ሥራ ተመልከት፤ እርሱ ጠምማያደረገውን ማን ሊያቀናውይችላል?

14፤ በመልካምቀን ደስ ይበልህ፤ በክፉምቀን ተመልከት፤ ሰውከእርሱ በኋላ ሚምሮ ምንምእንዳያገኝ እግዚአብሔር ይህንምያንምእንደዚያ ሠርቶአል።

15፤ ጻድቅ በጽድቁ ሲጠፉ ኃጥእምበክፋቱ እጅግ ዘመን ሲኖር፥ ይህን ሁሉ ከንቱ በሆነ ዘመኔ አየሁ።

16፤ እጅግ ጻድቅ አትሁን፥ እጅግ ጠቢብምአትሁን፥ እንዳትጠፉ።

17፤ እጅግ ክፉ አትሁን፥ እልከኛምአትሁን፥ ጊዜህ ሳይደርስ እንዳትሞት።

18፤ እግዚአብሔርን የሚፈራ ከሁሉ ይወጣልና ይህን ብትይዝ ከዚያምደግሞእጅህን ባታርቅ መልካምነው።

19፤ በከተማከሚኖሩ ከአሥር ገዢዎች ይልቅ ጥበብ ጠቢብን ታበረታለች።

20፤ በምድር ላይ መልካምን የሚሠራ ኃጢኣትንምየሚደርግ ጻድቅ አይገኝምና።

21፤ ባሪያህ ሲረግምህ እንዳትሰማበሚጫዙበት ቃል ሁሉ ልብህን አትጣል፤

22፤ አንተ ደግሞሌሎችን እንደ ረገምህ ልብህ ያውቃልና።

23፤ ይህን ሁሉ በጥበብ ፈተንሁ፤ ጠቢብእሆናለሁአልሁ፥ እርስዋ ግን ከእኔ ራቀች።

24፤ የሆነ ውራቀ እጅግምጠለቀ፤ ሚምሮ የሚገኝወስ ማን ነው?

25፤ አወቅና እሚምር ዘንድ፥ ጥበብንና የነገሩን ሁሉ መደምደሚያ እፈልግ ዘንድ፥ ኃጢኣትምስንፍና፥ ስንፍናምእብደት እንደ ሆነ ች አወቅ ዘንድ እኔ በልቤ ዞርሁ።

26፤ እኔ ምከሞት ይልቅ የሚረ ነገር ሚምሬ አገኘሁ፤ እርስዋምልብዋ ወጥመድና ሚበብየሆነ ፥ እጆችዋም እግር ብረት የሆኑ ሴት ናት፤ በእግዚአብሔር ፊት መልካምየሆነ ከእርስዋ ያመልጣል፥ ኃጢኣተኛ ግን ይጠመድባታል።

27፤ አንዱን በአንዱላይ ጨምሬ ወደ ነገሩ ሁሉ መደምደሚያ እደርስ ዘንድ፥ እነሆ፥ ይህን ነገር አገኘሁ ይላል ሰባኪው፤

28፤ ነፍሴ እስከ ዛሬ ድረስ ትሻታለች፥ ነገር ግን አላገኘሁም፤ ከሺህ ወንዶች አንድ አገኘሁ፥ ከእነዚያ ሁሉ መካከል ግን አንዲት ሴት አላገኘሁም።

29፤ እግዚአብሔር ሰዎችን ቅኖች አድርጎ እንደ ሠራቸው፥ እነሆ፥ ይህን ብቻ አገኘሁ፤ እነርሱ ግን ብዙ ብልሃትን ፈለጉ።

ምዕራፍ 8።

1፤ እንደ ጠቢብ የሆነ ሰውማን ነው? ነገርንስ መተርጉም የሚያውቅ ማን ነው? የሰውነበብ ፊቱን ታበራለች፥ የፊቱንም ድፍረት ትለውጣለች።

2፤ እኔ። በእግዚአብሔር መሐላ ምክንያት የንጉሥን ትእዛዝ ጠብቅ እልሃለሁ።

3፤ የወደደውን ሁሉ ያደርጋልና ከፊቱ ትወገድ ዘንድ አትቸኩል፥ ክፉንም በሚደረግ አትጽና።

4፤ የንጉሥቃል ኃይለኛ ነውና፤ ይህንስ ለምን ታደርጋለህ? ማን ይለዋል?

5፤ ትእዛዝን የሚጠብቅ ክፉን ነገር አያውቅም፤ የጠቢብምልብ ጊዜንና ፍርድን ያውቃል።

6፤ የሰውመከራ በእርሱ ላይ እጅግ ስለ ሆነ ለነገር ሁሉ ጊዜና ፍርድ አለውና።

7፤ የሚሆነ ወንምአያውቅምና፤ እንዴትስ እንደሚሆን የሚ ነግረውማን ነው?

8፤ መንፈስን ለማስቀረት በመንፈስ ላይ ሥልጣን ያለውሰውየለም፤ በሞቱምቀን ሥልጣን የለውም፤ በሰልፍም ስንብቻ የለም፥ ኃጢአትምሠሪውን አያድነውምና።

9፤ ይህን ሁሉ አየሁ፥ ከፀሐይምበታች ወደ ተደረገውሥራ ሁሉ ልቤን ሰጠሁ፤ ሰውሰውን ለመጉዳት ገዢ የሚሆንበት ጊዜ አለ።

10፤ እንዲሁምኃጥኣን ተቀብረውአየሁ፥ ወደ ዕረፍትምገቡ፤ ነገር ግን ቅን አድራጊዎች ከቅድስት ስፍራ ወጡ፥ በከተማይቱምመልካ ተረሱ፤ ይህምደግሞከንቱ ነው።

11፤ በክፉ ሥራ ላይ ፈጥኖ ፍርድ አይፈረድምና ስለዚህ በሰውልጆች መልካ ልባቸውክፉን ለመሥራት ጸና ከረ።

12፤ ኃጢአተኛ መቶ ጊዜ ክፉን ቢሠራ ዘሙምረጅምቢሆን፥ እግዚአብሔርን ለሚፈሩት በፊቱምለሚፈሩት ደኅንነት እንዲሆን አውቃለሁ፤

13፤ ለኃጥእ ግን ደኅንነት የለውም፥ በእግዚአብሔርምፊት አይፈራምና ዘሙ እንደ ጥላ አትረዝምም።

14፤ በምድር የሚደረግ ከንቱ ነገር አለ፤ በጎጥኣን የሚደረገውሥራ የሚደርስባቸውጻድቃን አሉ፥ ለጻድቃንም የሚደረገውሥራ የሚደርስላቸውኃጥኣን አሉ፤ ይህምደግሞከንቱ ነውአልሁ።

15፤ ከሚበላወና ከሚጠጡደስምከሚልውበቀር ለሰውከፀሐይ በታች ሌላ መልካምነገር የለውምና እኔ ደስታን አመሰገንሁ፤ ከፀሐይምበታች ከደኅመእግዚአብሔር በሰጠውበሕይወቱ ዘመን ይህ ደስታውከእርሱ ጋር ይኖራል።

16፤ ጥበብን አወቅ ዘንድ በምድር የሚሆነ ወንምደኅምአይ ዘንድ ልቤን ሰጠሁ፥ በቀንና በሌሊት እንቅልፍን በዓይኑ የሚያይ አለና፤

17፤ ከፀሐይምበታች የተደረገ ማን ሥራ ሞኒምሮ ያገኝ ዘንድ ለሰውእንዳይቻለውየእግዚአብሔርን ሥራ ሁሉ አየሁ። ሰውምሊፈልግ እጅግ ቢደክምሞኒምሮ አያገኘውም፤ ደግሞጠቢብሰው። ይህን አወቅሁ ቢል እርሱ ያኘው ዘንድ አይችልም።

ምዕራፍ 9።

1፤ ጻድቃንና ጠቢባን ሥራዎቻቸውምበእግዚአብሔር እጅእንደ ሆኑ፥ ይህን ሁሉ እሚያምር ዘንድ በልቤ አኖርሁ፤ ፍቅር ወይምጥል ቢሆን ሰውአያወቅምሁሉ ወደ ፊታቸውነ ው።

2፤ የጻድቁና የበደለኛው፥ የሚልካማኛ የክፉው፥ የንጹሐና የርኩሱ፥ መሥዋዕትን የሚሠዋውና የሚሠዋው፥ የሰውሁሉ ድርሻውአንድ ነ ው፤ እንደ ሚልካመሰውእንዲሁ ኃጢኣተኛው፥ እንደ ማዘለኛውሰውእንዲሁ ማዘለን የሚፈራውነ ው።

3፤ አንድ ድርሻ ሁሉን እንዲያገኝ ከፀሐይ በታች በተደረገ ውሁሉ ይህ ነገር ክፉ ነ ው፤ ደግሞምየ ሰውልጆች ልብክፋትን ትሞላለች፥ በሕይወታቸውምሳሉ እብደት በልባቸውነ ው፥ ከዚያምበኋላ ወደ ሙታን ይወርዳሉ።

4፤ ያልሞተ ወሻ ከሞተ አንበሳ ይሻላልና ሰውከሕያዋን ሁሉ ጋር በአንድነ ት ቢኖር ተስፋ አለው።

5፤ ሕያዋን እንዲሞቱ ያውቃሉና፤ ሙታን ግን አንዳች አያውቁም፤ መታሰቢያቸውምተረስቶአልና ከዚያ በኋላ ዋጋ የላቸውም።

6፤ ፍቅራቸውና ጥላቸውቅንዓታቸውምበአንድነ ት ጠፍቶአል፥ ከፀሐይ በታችምበሚሠራውነ ገር ለዘላለምእድል ፈንታ ከእንግዲህ ወዲህ የላቸውም።

7፤ እግዚአብሔር ሥራህን ተቀብሎታልና ሂድ፥ እንጀራህን በደስታ ብላ፥ የወይን ጠጅህንምበተደላ ጠጣ።

8፤ ሁልጊዜ ልብስህ ነ ጭይሁን፤ ቅባትምከራስህ ላይ አይታጣ።

9፤ በሕይወትህ፥ አንተምከፀሐይ በታች በምትደክምባት ደካምይህ እድል ፈንታህ ነ ውና ከንቱ በሆነ በሕይወትህ ዘመን ሁሉ፥ ከፀሐይ በታች በሰጠህ፥ በከንቱ ዘመንህ ሁሉ፥ ከምትወድዳት ሚስትህ ጋር ደስ ይበልህ።

10፤ አንተ በምትሄድበት በሲኦል ሥራና አሳብ እውቀትና ጥበብ አይገኝምና እጅህ ለሚድረግ የምታገኘውን ሁሉ እንደ ኃይልህ አድርግ።

11፤ እኔ ምተመለስሁ፥ ከፀሐይ በታችምሩጫለፈጣኖች፥ ሰልፍምለኃያላን፥ እንጀራምለጠቢባን፥ ባለጠግነ ትምለአስተዋዮች፥ ሞገስምለአዋቂዎች እንዳልሆነ አየሁ፤ ጊዜና እድል ግን ሁሉን ይገናኛቸዋል።

12፤ ሰውምጊዜውን አያውቅም፤ በክፉ መረብ እንደ ተጠመዱ ዓሣዎች፥ በወጥመድም እንደ ተያዙ ወፎች፥ እንዲሁ የሰውልጆች በክፉ ጊዜ በድንገት ሲወድቅባቸውይጠመዳሉ።

13፤ ከፀሐይ በታችምይህን ጥበብ አየሁ፥ እርስዋምበእኔ ዘንድ ታላቅ ሚስለችኝ።

14፤ ታናሽ ከተማነ በረች፥ ጥቂቶች ሰዎችምነ በሩባት፤ ታላቅ ንጉሥምመጣበት ከበባትም፥ ታላቅ ግንብም ሠራባት።

15፤ ጠቢበ ድህ ሰወምተገ ኘባት፥ ያችንምከተማበጥበቡ አዳናት፤ ያን ድህ ሰውግን ማንምአላሰበወም።

16፤ እኔ ም። ከኃይል ይልቅ ጥበብ ትበልጣለች፤ የ ድህውጥበብ ግን ተናቀች ቃሉምአልተሰማችምአልሁ።

17፤ በሰነ ፎች መካከል ከሚጮኽ ከገ ዠውጩበት ይልቅ የ ጠቢባን ቃል በጸጥታ ትሰማለች።

18፤ ከጦር መሣሪያዎች ይልቅ ጥበብ ትሻላለች፤ አንድ ኃጢኣተኛ ግን ብዙ መልካምን ያጠፋል።

ምዕራፍ 10።

1፤ የ ሞቱ ዝንቦች የ ተቀመመውን የ ዘይት ሽቱ ያገ መታል፤ እንዲሁም ትንሽ ስንፍና ጥበብንና ከብርን ያጠፋል።

2፤ የ ጠቢበ ልብ በስተ ቀኙ ነ ው፥ የ ሰነ ፍ ልብ ግን በስተ ግራውነ ው።

3፤ ደግሞም ሰነ ፍ በመንገ ድ ሲመላለስ እርሱ ልብ ይጐድለዋል፥ የ ሚያስበወም ሁሉ ስንፍና ነ ው።

4፤ ትዕግሥት ታላቁን ኃጢኣት ጸጥ ያደርጋልና የ ገዢቀጣየ ተነ ሣብህ እንደ ሆነ ስፍራህን አትልቀቅ።

5፤ ከፀሐይ በታች ያየ ሁት ክፉ ነ ገር አለ፥ እርሱምከገ ዢየ ሚወጣስሕተት ነ ው፤

6፤ ሰነ ፍ በታላቅ ሜዳርግ ተሾመ፥ ባለጠጎች ግን በተዋረደ ስፍራ ተቀመጡ።

7፤ ባሪያዎች በፈረስ ላይ ሲቀመጡመሳፍንትምእንደ ባሪያዎች በምድር ላይ ሲሄዱአየ ሁ።

8፤ ጉድጓድን የ ሚማስ ይወድቅበታል፥ ቅጥርንምየ ሚያፈርስን እባብ ትነ ድፈዋለች።

9፤ ድንጋይን የ ሚፈነ ቅል ይታመማበታል፥ እንጨትንምየ ሚፈልጥ ይጐዳበታል።

10፤ ብረት ቢደነ ዝዝ ሰወምባይስለውኃይልን ሊያበዛ ይገ ባዋል፤ ጥበብ ግን ሥራውን ለማከናወን ትጠቅመዋለች።

11፤ ደጋሚሳይደግምባት እባብ ብትነ ድፍ ለደጋሚውትርፍ የ ለውም።

12፤ የ ጠቢበ ሰውየ አፉ ቃል ሞገ ስ ናት፤ የ ሰነ ፍ ከንፈሮች ግን ራሱን ይውጠዋል።

13፤ የ አፉ ቃል መጀመሪያ ስንፍና ነ ው፥ የ ንግግሩ ፍጻሜምክፉ እብደት ነ ው።

14፤ ሰነ ፍ ቃሉን ያበዛል፤ ሰውግን የ ሚሆነ ወን አያውቅም፤ ከእርሱበ ኋላ የ ሚሆነ ወን ማን ይነ ግረዋል?

15፤ የ ሰነ ፍ ሥራ ያደክመዋል ወደ ከተማመሄድ አያውቅምና።

16፤ ንጉሥሽ ሕፃን የ ሆነ ፥ መኳንንቶችሽምሜልደውየ ሚሉ፥ አንቺ አገ ር ሆይ፥ ወዮልሽ!

17፤ ንጉሥሽ የከበረ ልጅ የሆነ ፥ ለብርታት እንጂ ለስካር ያይደለ በጊዜ የሚሉ መኳንንት ያሉሽ፥ አንቺ አገር ሆይ፥ የተመሰገንሽ ነሽ።

18፤ ተግባር በመፍታት ጣራውይዘብጣል፥ በእጅምመታከት ቤት ያፈስሳል።

19፤ እንጀራን ለሳቅ የወይን ጠጅንምለሕይወት ደስታ ያደርጉታል፥ ሁሉምለገንዘብ ይገዛል።

20፤ የሰሚ ወፍ ቃሉን ይወስደዋልና፥ ባለ ክንፎችምነገሩን ይናገራሉና በልብህ አሳብእንኳ ቢሆን ንጉሥን አትስደብ፥ በመኝታ ቤትህምባለጠጋን አትስደብ።

ምዕራፍ 11።

1፤ እንጀራህን በወኃ ፊት ላይ ጣለው፥ ከብዙ ቀን በኋላ ታገኛዋለህና።

2፤ ለሰባት ደግሞምለስምንት እድል ፈንታን ክፈል፥ በምድር ላይ የሚሆነ ወዓ ክፉ ነገር ምን እንደሆነ አታውቅምና።

3፤ ደመና ዝናብ በሞሉ ጊዜ በምድር ላይ ያፈስሱታል፤ ዛፍምወደ ደቡብ ወይምወደ ሰሜን ቢወድቅ፥ ዛፉ በወደቀበት ስፍራ በዚያ ይኖራል።

4፤ ነፋስን የሚጠበቅ አይዘራም፥ ደመናንምየሚፈሌከት አያጭድም።

5፤ የነፋስ መንገድእንዴት እንደ ሆነች አጥንትምበእርጉዝ ሆድ እንዴት እንድትዋደድ እንደሚታወቅ፥ እንዲሁምሁሉን የሚሥራውዓ የእግዚአብሔርን ሥራ አታውቅም።

6፤ ወይምይህ ወይምያ ሣኝውእንዲበቅል ወይምሀለቱ ሚልካምእንዲሆኑ አታውቅምና በማለዳ ዘርህን ዝራ፥ በማታምእጅህን አትተው።

7፤ ብርሃን ጣፋጭነ ውፀሐይንምማየት ለዓይን ሚልካምነው።

8፤ ሰውበዙ ዘመን በሕይወት ቢኖር በሁሉምደስ ይበለው፤ ሆኖምየጨለማውዓ ዘመን ያስብ፥ ብዙ ቀን ይሆናልና። የሚመጣውነገር ሁሉ ከንቱ ነው።

9፤ አንተ ጉብዝ፥ በጕበዝናህ ደስ ይበልህ፥ በጕበዝናህምወራት ልብህን ደስ ይበለው፥ በልብህምመንገድ ዓይኖችህምበሚዩት ሂድ፤ ዳሩ ግን ስለዚህ ነገር ሁሉ እግዚአብሔር ወደ ፍርድ እንዲያመጣህ እወቅ።

10፤ ሕፃንነትና ጕበዝና ከንቱዎች ናቸውና ከልብህ ኀዘንን አርቅ፥ ከሰውነትህምክፉን ነገር አስወግድ።

ምዕራፍ 12።

1፤ የጭንቀት ቀን ሳይመጣበጕበዝናህ ወራት ፈጣሪህን አስብ፤ ደስ አያሰኝምየምትላቸውምዓመታት ሳይደርሱ፤

2፤ ፀሐይና ብርሃን ጨረቃና ከዋክብትምሳይጨልሙ ደመናትምከዝናብ በኋላ ሳይመለሱ፤

3፤ ቤት ጠባቆች በሚቀጠቀጠባት፥ ኃያላን ሰዎችምበሚብጠብት፥ ጥቂቶች ሆነ ዋልና ፈጭቃዎች ሥራ በሚፈቱበት፥ በመከኮትምሆነ ውየ ሚሞላከቱ በሚጨልማባት፥ በአደባባይምደጆቹ በሚዘጉበት ቀን፤

4፤ የ ወፍጮድምፅ ሲላሽ፥ ከወፍ ደምፅ የ ተነ ሣ ሰውሲነ ሣ፥ ዜማምየ ሚቋቹሴቶች ልጆች ሁሉ ዝግ ሲሉ፤

5፤ ከፍ ያለወን ደግሞሲፈሩ፥ ድንጋጤምበመን ገ ድ ላይ ሲሆን፤ ለወዝምሲያብቡ፥ አንበጣምእንደ ሸክም ሲከብድ፥ ፈቃድምሲጠፉ፤ ሰውወደ ዘላለምቤት ሲሄድ፥ አልቃሾችምበአደባባይ ሲዞሩ፤

6፤ የ ብር ድሪ ሳይበጠስ፥ የ ወርቅምከሰከሰት ሳይሰበር፥ ሜድጋወምበምን ጭአጠ ብ ሳይከሰከስ፥ መንኩራኩሩምበጉድጓድ ላይ ሳይሰበር፥

7፤ አፈርምወደ ነ በረበት ምድር ሳይመለስ፥ ነ ፍስምወደ ሰጠውወደ እግዚአብሔር ሳይመለስ ፈጣሪህን አስብ።

8፤ ሰባኪው። ከንቱ፥ ከንቱ፤ ሁሉ ከንቱ ነ ውይላል።

9፤ ሰባኪውምጠቢብ ስለ ሆነ ለሕዝቡእወቅትን አስተማረ፤ እርሱምብዙ ምሳሌዎችን መረመረና ፈላለገ አስማማ።

10፤ ሰባኪውያሚወን በቅንምየ ተጻፈወን እወነ ተኛወን ቃል መርምሮ ለማገኘት ፈለገ።

11፤ የ ጠቢባን ቃል እንደ በሬ መወጊያ ነ ው፥ የ ተሰበሰቡትምከአንድ እረኛ የ ተሰጡ ቃላት እንደ ተቸነ ከሩ ችንካሮች ናቸው።

12፤ ከዚህምሁሉ በላይ፥ ልጄ ሆይ፥ ተግሣጽን ስማ፤ ብዙ መጻሕፍትን መድረግ ፍጻሜየ ለወፃ፥ እጅግምምርምር ሰወነ ትን ያደክማል።

13፤ የ ነ ገ ሩን ሁሉ ፍጻሜእንስማ፤ ይህ የ ሰውሁለንተናውነ ወና፤ እግዚአብሔርን ፍራ፥ ትእዛዙንምጠብቅ።

14፤ እግዚአብሔር ሥራን ሁሉ የ ተሰወረወንምነ ገር ሁሉ፥ መልካምምቢሆን ክፉምቢሆን፥ ወደ ፍርድ ያመጣዋልና።